

РЕШЕНИЕ

№ 4216

гр. София, 23.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 21.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **4394** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по повод жалбата на Софийски районен съд чрез административен ръководител - председател срещу предписание дадено с протокол за извършена проверка № ПР2207051/29.03.2022 г. на гл. инспектори към дирекция „Правно осигуряване и инспекционна дейност“ в ИА „ГИТ“. Оплакванията са, че дадените предписания са незаконосъобразни, като не се цени спецификата на трудовото правоотношение на лицето, работещо като секретар протоколист в СРС, със установени правила за съдебни служители. Жалбоподател твърди, че при издаване на предписанията не е съобразено изобщо приложимостта на ЗСВ, в условията на който нормативен акт е трудовото правоотношение на лица, заемащи длъжност „съдебен секретар“. Издадените предписания, потвърдени с решение № 22027087/19.04.22 г. на изпълнителен директор на ИА ГИТ са несъответни на приложеното тълкуване на разпоредбата на чл. 3, ал. 4 от Наредба № 2 за реда за установяване на задължение за дежурство или за разположение на работодателя. Искането е за отмяна на издаденото предписание, потвърдено с решението на изп. директор на ИА ГИТ. Претендира се присъждане на юрк. възнаграждение.

Ответник по оспорването ИА ГИТ, конституиран на основание чл. 399 от КТ във вр. §1, т. 1 от ДР АПК чрез пълномощник оспорва жалбата в приложено по делото становище и претендира присъждане на разноски.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и доказателствата по делото, прие следното.

Жалбата е процесуално допустима и основателна.

Съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, като дават задължителни предписания на работодателите, за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда.

По смисъла на чл. 405 КТ на обжалване подлежат принудителните административни мерки, в конкретния случай изразяващи се в дадените задължителни предписания.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорените предписания, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, на основанията посочени в чл. 146 от АПК, настоящият съдебен състав намира същите за издадени от компетентен орган, в кръга на предоставените му от закона правомощия – чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ и в предписаната от закона форма - чл. 59, ал. 2 от АПК. Разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ определя като компетентни органи по прилагане на принудителни административни мерки за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици органите на Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“, Дирекциите „Инспекция по труда“, като поделения в системата на ИА „ГИТ“, които са органи на изпълнителната власт и дейността на тяхната администрация се осъществява от държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение /арг. чл. 12 от ЗА/. Съгл. чл. 21, ал. 1 от Устройствения правилник на ИА „ГИТ, действащ към датата на постановяване на оспорваните предписания и понастоящем, инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, вкл. и тези по чл. 404, ал. 1, т. 1 – да дава задължителни предписания на работодателите, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство. Същото изрично е посочено в чл. 21, ал. 4, т. 1 от същия правилник. Видно е, че лицата подписали протокола са на длъжност „главен инспектор“ в Д „ПОИД“ при ИА ГИТ. Следователно лицата, извършили проверката и постановили процесната принудителна административна мярка към момента на постановяването им са били в служебно правоотношение в ИА ГИТ.

Актът е издаден в предписаната от закона писмена форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, установени в чл. 404 КТ.

При условията на чл. 98, ал. 2, изр. последно от АПК предмет на оспорване в настоящото производство е тази част от предписанието, по отношение на която оспорването пред горестоящия административен орган е отхвърлено.

Обстоятелствата, установени в хода на проверката, по издаден протокол ПР2207051 от 29.03.2022 г. не са предмет на спора. Съдът кредитира това, че н 10.12.2021 г. съдебен служител на длъжност „съдебен секретар“ е била на работа по изпълнение на

трудовете си задължения. Сложено е за разглеждане наказателно частен характер дело, а за сведение на администрацията няма лимитирано време за разглеждане на съдебни дела, предвид спецификата на споровете, които се решават от съда, а съдебни секретар е част от съдебния състав. След като наказателни производства в екстрени ситуации, по гледане МН могат да продължават с непредизвестен във времето край, без значение в работен или неработен ден организацията на работа е такава, че съдебния секретар, като част от съдебния състав е обвързан от процесуални действия на съда, съобразени с такива на страните. Производството по това дело е продължило и след определеното по трудов договор дневно работно време на служителя.

В рамките на извършената проверка от страна на СРС, като работодател е представена необходимото информация , трудов договор на съдебния секретар, справки от счетоводство на СРС, актове на ПВСС, с които доказателства се удостоверява извършеното от страна на работодателя надлежно компенсирание на служителя за положен извънреден труд. Фактите, установени в административното производство, но необсъдени в контекста на специалния закон – ЗСВ и актове по прилагането му на органи на съдебната власт се кредитират изцяло, по точно: доклад изх. № 9000723/15.03.2022 на главен счетоводител на СРС, писмо № [ЕГН].03.2022 на съдебен администратор СРС, становища от 16.12.2021 и от 29.12.2021 на ръководител сектор ПО при СРС, протоколно решение по т. 33 от протокол № 45/09.12.2010 г. на В., протоколно решение по т. 50 от протокол 40/07.12.2017 на ПВСС, копие от трудов договор.

Съгласно чл. 345, ал. 3 от ЗСВ и чл. 146, ал. 3 и 4 от ПАС, съдебните служители са длъжни при служебна необходимост да изпълняват трудовете си задължения в извънработно време. Разпоредбата не ограничава времето, когато съдебния служител може да изпълнява трудовете си задължения след работно време. Текстът на чл. 345, ал. 3 от ЗСВ - При служебна необходимост съдебният служител е длъжен да изпълнява служебните си задължения и извън работното време. В този смисъл липсва правен основание проверяващ орган да ограничи приложението на разпоредбата до общоприетите норми на КТ, касателно работното време, както и на изискванията по чл. 350 от ЗСВ – разпоредби със специално предназначение и с приложение само до и за съдебните служители. В изпълнение изискването на чл. 350 от ЗСВ начинът на компенсирание се определя от ПВСС. По предписанията на ответника, следва да се приеме, че от една страна регламента на ЗСВ в тази част следва да се прилага, както и работодател, без значение кой орган от съдебната власт, следва да прилага по отношение на зает да изпълни трудови задължения в извънработно време съдебен служител разпоредбите по чл. 262 от КТ. По делото е представена заповед АС – 22/17.01.2022 г., с която е наредено да се изплати на съдии и съдебни служители от НО на СРС допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за м. декември 2021 г. От това се прави извод, че по отношение на служителя е изплатено възнаграждение до размер на 15 часа и 30 мин.. При изяснените обстоятелства, които съдът кредитира като неспорими, не намира място приложението да е неуреден случай, за да се приеме, че следва да се прилагат правилата на КТ. Съдът не приема, че на общо основание следва да се прилага КТ, каквито са твърденията на ответната администрация. Трайна е практиката на ВКС, че работникът полага труд при ненормиран работен ден, когато заеманата от лицето длъжност е включена в регламентация на специални правила, какъвто е процесния случай при който работникът е на ненормиран работен ден, като му е осигурено ползването на

допълнителен годишен отпуск. В случая ответник не обсъжда, а гнорира фактът на заплащане на извънреден труд за м. декември 2021 г. на съдии и съдебни служители. Необосновано от ответник се излага довод, че служителят за времето на 10.12.2021 г. от 17.00 до 08,30 часа по предварително определен график е била на разположение на работодателя и в нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ ар. чл. 3, ал. 4 от Наредба № 2 за реда за установяване задължение за дежурство или за разположение на работодателя. Тава са безспорни факти, но ответник не може да обоснове приема или не изплащането на допълнителни възнаграждения за извънреден труд на съдебни служители по цитираната заповед.

Съдът, споделя като правилни оплакванията на жалбоподател, че спецификата на работния процес в органите на съдебната власт води до изискването съдебните служители да работят на пълен работен ден – 8 часа, но при условия на ненормирано работно време, доколкото за тях нормативно е установено задължението да изпълняват при необходимост служебните си задължения и в извънработно време. Специалния ЗСВ императивно въвежда задължения за работодателя, когато е орган на съдебната власт за начина на компенсиране на съдебни служители с допълнителен отпуск за работа при ненормиран работен ден.

По аргумент на чл. 354, ал. 4 във ар. чл. 350 от ЗСВ компенсацията на съдебните служители за положения от тях труд в извънработно време се извършва чрез предвидената в чл. 156а от КТ възможност, като последното е обективизирано в трудовия договор между жалбоподател и съдебния служител.

В протокола от извършена проверка бланкетно се отбелязва, че за положен извънреден труд за времето от 18,30 – 20,30 часа на 10.12.2021 г. на съдебен секретар не е изплатено възнаграждение за това в размер не по малко от 50/100 за това. Дължи ли се такова заплащане след като със заповед на административен ръководител от 17.01.2022 г. е определено на кои служители се заплаща извънреден труд за м. декември 2021 г., като за 10.12.2021 г. на съдебния секретар, за който се отнася предписанието се сочи, заплащане на 15:30 часа. Съдът е длъжен да посочи, че тази заповед е със значително по голяма доказателствена тежест, като от страна на проверяващата администрация тази заповед се кредитира като предмет на проверката, но няма обосновка сочените часове в заповедта включват ли 2 часа извънреден труд, като за деня се сочат часове „15:30“. Ответник не може да обоснове изводите си за незаплатено допълнително възнаграждение за извънреден труд, което на по силно основание прави приложената ПАМ по т. 1 от протокол ПР2207051/29.03.2022 г. немотивирана.

Целта на приложимите разпоредби от специалния закон, е положението от съдебния служител извънреден труд в рамките на работната седмица да бъде компенсиран, като начина на компенсиране е уреден в разпоредбата на чл. 350 от ЗСВ. Нещо повече, в условията на чл. 359 от ЗСВ приложимостта на чл. 263, ал. 1 от КТ съдържа изрична забрана за извънредния труд, положен в работни дни от работници и служители с ненормиран работен ден да се заплаща трудово възнаграждение. Не се приема да е установено по безспорен начин вмененото нарушение спрямо СРС като работодател нарушение на трудовото законодателство.

Предвид изложеното, състав на АССГ намира жалбата основателна и следва да бъде уважена, като се отмени предписание по т. 1 от протокол ПР2207051/29.03.2022 г., с което е разпоредено на СРС да изплати положен извънреден труд на 10.12.2021 г. з времето от 18,30 -20,30 часа на съдебен секретар от СРС, в размер на 2 часа, съгласно

чл. 128, т. 2 от КТ във ар. чл. 3, ал. 4 от Наредба № 2 за реда за установяване задължение за дежурство или за разположение на работодателя и във ар. чл. 262, ал. 1, т. 1 от КТ. Основателно е искането за присъждане в полза на СРС на юрисконсултско възнаграждение, определено от съда е в размер на 200 лева.

Съдът

РЕШИ

ОТМЕНЯ по жалбата на Софийски Районен съд, представляван от административния ръководител предписание по т. 1 от протокол ПР2207051/29.03.2022 г., с което е разпоредено на СРС да изплати положен извънреден труд на 10.12.2021 г. з времето от 18,30 -20,30 часа на съдебен секретар от СРС, в размер на 2 часа, съгласно чл. 128, т. 2 от КТ във ар. чл. 3, ал. 4 от Наредба № 2 за реда за установяване задължение за дежурство или за разположение на работодателя и във ар. чл. 262, ал. 1, т. 1 от КТ, което предписание е потвърдено с решение № 22027087/19.04.2022 г., на изпълнителен директор на ИА Главна инспекция на труда.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция на труда“ да заплати на Софийски районен съд сумата 200 лева, разноси за юрисконсултско възнаграждение. Решението може да се обжалва пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението.

Съдия